

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

SANNINGENS BÄLTE

Efesierbrevet 6:14a • Predikan G8B 2023-12-03 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Nu har vi i tre predikningar tittat på vad man skulle kunna kalla för Paulus inledande ord till det andliga kriget som varje kristen är en del av. Vi började med att se varifrån vi får vår styrka, nämligen från Herren och hans väldiga kraft. Därefter ägnade vi en predikan åt djävulens olika strategier och metoder för att dra den kristne in i synd och förtvivlan. Sedan ägnade vi en tredje predikan åt att försöka förstå vår motståndare utifrån den tolfte versen som talar om att vi inte strider ”mot kött och blod, utan mot furstarna, mot makterna, mot världshärskarna i mörkret och mot ondskans andemakter i himlarymderna.”

Nu kommer vi till själva rustningen. Här går Paulus igenom *hur* vi strider, detalj för detalj, utifrån bilden av en romersk soldats rustning.

En soldat står och faller med sin rustning. Ett krigs utgång avgörs i hög grad av vilken typ av materiel respektive sida har tillgång till. En enskild soldat må vara vältränad, stark och skicklig, men om han inte har rätt utrustning kommer han för eller senare att bli besegrad. Här ger alltså Paulus bilden av en rustning. Det är en träffande bild eftersom vi bokstavigt talat befinner oss i ett krig som kristna, men den rustning han talar om är förstas en rustning som ska läsas andligt. Vårt krig är andligt och vår rustning är andlig. Och den som inte har tillgång till denna rustning kommer att gå under. Därför är det klokt av oss att begrunda vad Paulus talar om. Vad är det för andliga verkligheter han menar är så avgörande för oss?

I korthet handlar det om att leva i evangeliet. Det handlar om att inta en livshållning där man begrundar och utverkar evangeliet och dess praktiska konsekvenser på livets alla områden. I evangeliet har vi friheter och de många välgärningar som tillräknas oss i Kristus och när jag talar om en livshållning menar jag att vi ser på oss själva genom evangeliet, vi ser på världen genom evangeliet och vi åtnjuter den frihet i den sortens liv som bara evangeliet kan ge.

När vi kommer till tro; när du blir en kristen får du ta emot den helige Ande och där kan man säga att du redan har allt du behöver. Men samtidigt kan man säga att du inte alls har det. Det är som att när du blev kristen fick du *tillgång* till vapenrustningen, men det är genom att utforska den och ikläda dig den som du växer som kristen, som du växer i kraft och görs redo för striden.

När Paulus nu går igenom vapenrustningen börjar han med sanningen som bälte. Vilket är en briljant inledning eftersom den hjälper oss att få grunden på plats.

Jag lägger upp resten av predikan i tre punkter. I den första punkten vill jag ge vad jag uppfattar vara huvudbudskapet i att tala om sanningens bälte. Jag kallar punkten, ”att

navigera genom livet utifrån sanning”. I den andra och tredje punkten ska vi titta lite mer detaljerat på vad Paulus kan mena med *sanning* – det är punkt två; och *höfter* – det är punkt tre.

I. ATT NAVIGERA GENOM LIVET UTIFRÅN SANNING

En sak som är udda med sanningens bälte är att det egentligen inte är en del av en rustning. Det är ett brett bälte, eller en form av gördel som man tog på sig för att hålla sin tunika på plats. Oavsett om man hade en rustning på sig eller inte så hade man en tunika på sig. Det var ett rektangulärt tygstycke med tre hål – ett för huvudet och två för armarna – och det hölls på plats med ett kraftigt bälte. När man satte sig ner för att äta eller vila tog man av sig bältet och när man reste sig igen spände man på sig bältet igen. När man gjorde sig redo för fysiskt arbete som krävde rörlighet, till exempel för en strid rullade man upp tunikan och fäste den i bältet eftersom man annars skulle trassla in sig i den.

Bibeln talar då och då i termer av att vi ska spänna bältet runt våra höfter. Det är en bild på vara redo. Den som sitter och vilar har tagit av sig bältet, men den som spänt bältet på sig är redo för vad som komma skall. Aposteln Petrus säger i 1 Petr 1:13,

1 Petrusbrevet 1:13 (SFB-15)

”Spänn därför bältet om livet [ordagrant: runt ert förstånds höfter], var vakna och hoppas helt och fullt på den nåd ni ska få när Jesus Kristus uppenbarar sig.

Att binda upp sitt vankelmodiga sinne

Att spänna på sig sanningen som bälte är det första steget i att göra sig redo för den andliga striden. Det är en bild av vad det innebär att leva enligt Guds ord istället för att låta sig vägledas av sina känslor, begär och impulser. Bilden är att vårt sinne vill fladdra åt alla möjliga håll. Vi blir förstenade av skräck eller överväldigade av oro eller besinningslösa av vrede. Vi längtar efter saker som nästan vem som helst kan förstå inte alls skulle göra oss gott i ett längre perspektiv. Vi bekymrar oss och tänker ”vad ska hända då? Om det här händer, eller om det här händer?”

Då säger Paulus: ”spänn sanningens bälte om dina höfter”. Samla in ditt sinne och fixera det i sanningen. Påminn dig om vad som är sant och navigera utifrån det.

För alla helgon, Williams

Det finns en hymn som är skriven av Ralph Vaughan Williams, en tonsättare från England som var verksam i början av 1900-talet. Den heter ”For All The Saints”, i svensk översättning ”För alla helgon”. En av verserna lyder,

Blir dagen tung och själens möda lång,
Tyst, hör! I fjärran tonar segersång
Och tro och vilja stärkes än en gång.

//And when the strife is fierce, the warfare long,
Steals on the ear the distant triumph song,
And hearts are brave again, and arms are strong.

Den engelska texten är förstås bättre, men jag tycker ändå att poängen går fram. Bilden är att vi kämpar i ett krig och det känns som att vi är på väg att förlora. Själens möda är lång. Vi är överväldigade av vårt motstånd och hoppet börjar falna. Men så hör vi i fjärran seger sång.

Det betyder att förstärkningar är på väg. Det påverkar hur vi ser på vårt liv här och nu. Så vår tro stärks och våra armar stärks och vi får nytt mod. Inget annat har hänt. Fienden är lika stark. Men något har hänt med dig eftersom du nu vet hur striden kommer att sluta.

Budskap från utkiken

Ett annat sätt att tänka på det är att du står på stridsfältet när någon kommer med budskap från utkiksplatsen. Han säger ”jag har varit uppe på berget och även om vi är överväldigade av fienden här och nu så är förstärkningar på väg. De är här när som helst och då är segern vår. Allt vi behöver göra är att hålla stånd i några minuter till.”

Det är ny information. Du har rullat upp ditt vacklande sinne och fixerat det i sanningen. Du har fått ett nytt perspektiv. Plötsligt ser du striden i perspektivet från utkiksplatsen på berget. Sanningen har kommit och den har fått dig att tänka och agera annorlunda. Hela din hållning är annorlunda. Plötsligt har du annorlunda känslor kring din situation här och nu.

När vi spänner på oss sanningens bälte är det på många sätt samma sak som att ta på resten av rustningen: rättfärdighetens pansar, beredskapens skor, trons sköld, frälsningens hjälm och Andens svärd. Alla dessa är olika sanningar som Gud ger oss och säger ”använd dessa i er dagliga kamp. Låt dessa bli till vägledning för er när ni navigerar genom livet. Se på er själva och se på världen genom dessa sanningar.”

Att betänka – kännetecknande för det kristna livet

Det innebär att något som är kännetecknande för det kristna livet är att vi använder vårt förnuft. Att betänka. Att vara kristen är att betänka. Ibland får man höra om kristna att vi inte är särskilt bra på att tänka. Ibland stämmer det. Det finns i vissa kristna rörelser ett stort kunskapsförakt där man ser ner på reflektion och tycker att det enda som har något värde är det som är spontant och improviserat.

Men min erfarenhet är att när någon blir en kristen så är det som att deras slumrande sinne vaknar till liv. Det är som att de säger ”oj, se på all denna sanning! Det är så många saker som jag aldrig tidigare tänkt på! Guds ord kastar nytt ljus över hela livet. Hur ska jag tänka på politik i ljuset av Guds sanning? Hur ska jag tänka på sex i ljuset av Guds sanning? Hur ska jag tänka på pengar i ljuset av Guds sanning?”

Se på Matteus 6:26 och framåt. Jesus säger ”se på himlens fåglar.” Se på dem – eller mer ordagrant – se *noga* på dem, betänk! ”Se på ängens liljor.” Tänk efter. Om du är paralyserad av tvivel och fruktan så är det för att du inte tänker. Var inte orolig för någonting, utan tänk. Ångest och oro är inte frukten av att vi tänkt för mycket utan att vi har tänkt för lite och för dåligt.

Paulus säger

Romarbrevet 8:18 (SFB-98)

¹⁸Jag menar att den här tidens lidanden inte kan jämföras med den härlighet som ska uppenbaras och bli vår.

Översättningen säger att Paulus ”menar” att den här tidens lidanden inte kan jämföras med den härlighet som ska uppenbaras, men mer ordagrant står det att han *räknar*, han *betänker*, han *bedömer*. Budskapet är att när Paulus står vid dödens port, vilket han gjorde många gånger när han blev slagen och stenad och allt möjligt, när han står i detta fruktansvärda

lidande fortsätter han att tänka. Det här lidandet är ingenting mot den härlighet som ska bli min.

Det är samma sak som Jesus säger. Om du förklaras av oro så är det för att du inte tänker. Spänn på dig sanningens bälte och se på ditt liv ur ett perspektiv som är större än de omständigheter du står i precis just nu.

Paulus säger 2 Kor 5:7 att ”vi lever i tro, utan att se.” Det är inte ett sätt att säga att vi lever i strid mot vårt förnuft, snarare tvärtom. Han säger att vi lever efter vad vi vet, inte efter hur saker just nu ser ut. Vi lever inte efter hur det känns just nu. Vi lever efter vad vi vet, vad vi håller för sant. Förtvivlan och ångesten kommer när vi slutar tänka och bara ser på omständigheterna just nu, men med sanningens bälte runt våra höfter har vi samlat vårt sinne och förankrat det i sanningen.

Det är den övergripande tanken med sanningen som bälte. Att vi binder upp vårt vankelmodiga sinne och förankrar det i sanningen. Att vi gör oss redo för djävulens attacker genom att navigera efter vad vi vet är sant snarare än vad han lyckats få oss att tro för stunden.

Men det finns mer att se och därför går vi vidare till nästa punkt där vi ska titta mer i detalj på vad Paulus kan mena när han använder ordet sanning.

II. VAD AVSES MED SANNING?

Vad är det för typ av sanning Paulus talar om? Man skulle kunna tänka sig att det är Jesus han talar om eftersom Jesus säger att han är Sanningen. Men Paulus beskriver olika delar i en rustning och Jesus kan inte jämföras med en del bland flera andra. Snarare skulle han vara helheten av rustningen än en del av den.

William Gurnall föreslår, och alla bättre utläggningar jag sett följer honom, att vi ska tänka på sanning i två bemärkelser. Dels läromässig sanning, det vill säga, bibliska sanningar. Och dels en mer subjektiv sannfärdighet i vår karaktär. Att vår karaktär präglas av sanning och uppriktighet.

1. Läromässig sanning

Vi börjar med den mer objektiva delen, läromässig sanning. Petrus säger i 1 Petrusbrevet 5:9, att vi ska stå emot djävulen, orubbliga i tron, det vill säga i den objektiva sanning om evangeliet som Bibeln ger. Den tro, som Judas säger i sin tredje vers, som en gång för alla har överlämnats till de heliga. Den tro som vi fått ta emot och som vi håller fast vid. Paulus kallar Guds församling, Guds kyrka för sanningens pelare och grundval. Det är Guds kyrka som är de heliga som fått tron överlämnad till sig för att förvalta.

Det innebär att när vi söker sanningen så söker vi inte vara kreativa och försöka komma på vad ingen har tänkt förut. Att tänka ensam på det sättet säger Charles Hodge är som att gå in i strid med ett bälte gjort av spindelväv. Nej, i stället för att utgå från att hela historien har haft fel söker vi den tro som överlämnats åt de heliga och förvaltats i kyrkan under generationer.

Varför vi behöver sträva efter att vara fast förankrade i sanningen

Varför är det så viktigt att vara fast förankrad i den tro som en gång för alla överlämnats åt de heliga?

Skydd mot falska läror

Därför att falsk lära leder till evig fördömelse. Talesättet att var och en blir salig på sin tro är helt enkelt inte sant. Det finns en väg som leder till livet. Den är smal och det är få som finner den.

Det är viktigt att vara fast förankrad i tron eftersom bedragare är sluga och subtila. Ta den pågående debatten om samkönade äktenskap som pågår i flera samfund. Det kommer stegvis. Kevin DeYoung beskriver en process i sju steg där sedan den falska läran smygs in. Det börjar med tystnad, man ska inte prata om de här sakerna. Det fortsätter med att man talar om frågornas komplexitet – ”det är svåra frågor.” Sedan fortsätter man att tala om att de här frågorna inte alls är särskilt viktiga – ”vi vill bara prata om Jesus, inte om vem som gör vad med vem”. Därefter börjar man tala om vem det egentligen är som gör fel och menar att det är de gamla portvakterna som påpekar vad som är synd som är skurkarna. Därefter väljer man ut vissa bibeltexter som får agera tolkningsnycklar framför andra texter. Till exempel får uppmaningen att vi ska älska varandra företräde framför den detaljerade undervisningen om det bibliska äktenskapet. Till sist ställer man den personliga berättelsen med olika individers upplevelser i centrum, och vips! så har vi en ny etisk norm i kyrkan. Samtidigt som bibeltexterna inte har ändrat sig och säger, till exempel i Efesierbrevet 5 att den som är sexuellt omoralisk inte har del i Guds rike.

Poängen är att om vi inte är fast förankrade i sanningen; om vi inte vet vad vi tror och varför vi tror så, så kommer denna process som är mycket övertygande och kraftfull att leda oss in i en villolära som leder till evig fördömelse. Paulus säger i Romarbrevet 16:18 att de falska lärarna bedrar godtrogna människor med milda ord och vackert tal.

Skydd mot hot och skrämelse

En annan anledning till varför vi behöver vara fast förankrade i den tro som en gång för alla överlämnats åt alla de heliga är att djävulen ibland inte försöker överlista oss med subtila strategier och falska läror. Ibland kommer han som ett lejon och försöker skrämja oss genom förföljelse och hot.

Några av de mest bestialiska våldsdåd genom alla tider har skett mot kristna för att de är kristna. I *Foxe's Book of Martyrs* kan man läsa om mycket mer, men det börjar med tio stora förföljelser mot den tidiga kyrkan där den ena överträffar den andra i hur de kristna torteras till döds. Det första mordet i hela historien var ett mord som motiverades av religiös avundsjuka och Martin Luther skriver att Kain kommer att mörda Abel tills denna värld når sitt slut.

Nu är det förstås så att som kristna i Sverige i vår tid så är vi inte vana vid fysisk förföljelse, även om jag inte tror att det är mer än en eller två generationer bort. Men samtidigt skulle jag tro att de allra flesta av oss som vuxit upp som kristna i Sverige vet vad det innebär att skrämjas till att ta avstånd från sin tro. Det kan vara gruppträck från ett gäng i skolan eller hot om våld eller en direkt fråga på en arbetsintervju eller tryck från familjemedlemmar. Hebreerbrevet 10:23 säger, just i sammanhanget av att lämna tron på grund av hot om lidande,

Hebreerbrevet 10:23 (SFB-15)

²³Låt oss orubbligt hålla fast vid hoppets bekännelse, för han som har gett oss löftet är trofast.

Den som är förankrad i tron, i hoppets bekännelse, vet vad den är värd. Det är skatten i åkern som det är värt att sälja allt vi äger för att vinna. Så låt oss påminna oss, kära vänner, låt oss begrunda och se vilken pärla det är vi har. Den är mer värd än allt världen kan erbjuda oss. Låt oss orubbligt hålla fast vid den eftersom våra eviga liv hänger på det.

2. Sannfärdighet, uppriktighet

Den andra aspekten av sanning är den mer subjektiva, den som kan beskrivas som sannfärdighet och uppriktighet i vår karaktär. Jag läste nyss Hebreerbrevet 10:23, men i den 22:a versen står det:

Hebreerbrevet 10:22 (SFB-98)

²²Låt oss därför gå fram med **ärligt hjärta** i trons fulla visshet, med hjärtat renat från ont samvete och med kroppen badad i rent vatten.

Josua säger till sitt folk i sitt sista tal till dem,

Josua 24:14 (SFB-98)

¹⁴Så frukta nu Herren och tjäna honom **helhjärtat** och **i sanning**. Gör er av med de gudar som era fäder tjänade på andra sidan floden och i Egypten, och tjäna Herren.

Moralisk sannfärdighet

När man talar om sannfärdighet, om en karaktär som kännetecknas av uppriktighet och sanning så skulle man kunna tänka att det handlar om att hålla sig till att tala sanning i största allmänhet. Men jag tror inte att det är vad Paulus talar om här. Han talar inte om mindre än att vi ska tala sanning utan om mer. Han talar om det i termer av en andlig vapenrustning som vi får från Gud för att kunna stå emot djävulens attacker. Det är inte något vi får genom ett allmänt moraliskt beteende. Det är snarare det som Paulus ber för församlingen i Filippi,

Filipperbrevet 1:9-11 (SFB-15)

⁹Och in bön är att er kärlek ska överflöda mer och mer och ge insikt och gott omdöme, ¹⁰så att ni kan avgöra vad som är viktigt och vara rena och fläckfria på Kristi dag, ¹¹rika på rättfärdighetens frukt som Jesus Kristus ger, Gud till ära och pris

Det är alltså fråga om en sannfärdighet som är rik på rättfärdighetens frukt som Jesus Kristus ger, till Guds ära. Det är ingenting vi kan skapa i oss själva. Det är en sannfärdighet i vår karaktär som vill leva för Kristus, som vill ära Gud. Icke-kristna människor lever bara för sig själva, men den som är född på nytt lever med en ny riktning i sitt liv. Det är vad man skulle kunna kalla för en evangelisk sannfärdighet.

Evangelisk sannfärdighet

Paulus skriver till församlingen i Korinth om sig själv och säger att han och hans följeslagare ”har uppträtt i helighet och renhet inför Gud och inte varit ledda av världslig visdom utan av Guds nåd.” (2 Kor 1:12)

Att vara ledd av Guds nåd – vad innebär det? Det är att leva sitt liv i ljuset av evangeliet. Att tala med evangeliet om sig själv och om Gud. Det är att utplåna all sin egen självrättfärdighet

genom att se sin egen synd och sitt uppror mot Gud och se att om det bara hade varit upp till mig och mina meriter så skulle jag ha gått evigt förlorad. I mig själv är jag en syndare, utan Gud och utan hopp i världen. Men det är också att se de goda nyheterna, att Gud har sänt sin Älskade Son att dö för syndare som mig. Han spikades upp på ett kors och bar den synd han själv inte begått och krossades under Guds rättvisa dom. Genom tron på Kristus som min Herre och min frälsare så tillräknas hans fullkomliga rättfärdighet mig så att när Gud ser på mig ser han det fullkomliga liv Kristus har levt och han älskar mig med den eviga kärlek med vilken han älskat sin egen Enfödde Son i all evighet. Han tar min synd på sig och i utbyte får jag hans rättfärdighet.

Det innebär att jag är både syndare och rättfärdig på samma gång. Det innebär att det inte finns någon fördömsel kvar för mig som är förenad med Kristus genom tron. Genom Guds nåd är jag fri, mer fri än jag någonsin varit. Och det innebär samtidigt att jag tillhör honom. Att mitt liv är hans och att jag vill leva varje andetag till hans ära. Jag vill förtrösta på honom i allt. Jag vill tala sanning till hans ära både om mig själv och om honom. Jag vill gråta över och kämpa emot den synd som fortfarande finns kvar i mitt liv och samtidigt vill jag njuta av den frihet det innebär att synden inte har någon fördömande kraft över mig.

Att öva sig i sannfärdighet

Allt detta leder till en livsstil där du övar dig i sannfärdighet; i att vandra uppriktigt inför honom och vägledas av hans nåd, till hans ära. Hur kan du öva mig i det? Jag vill ge två förslag, två sanningar som du kan påminna dig om varje dag.

1. Vandra i Guds allvetande

För det första: vandra i Guds allvetande. Påminn dig om sanningen att Gud ser varje steg du tar och varje tanke du tänker. Psalmisten säger i den 119:e psalmen, vers 168,

Psaltaren 119:168 (SFB-98)
168 Jag håller fast vid dina
befallningar och vittnesbörd.
Du känner alla mina vägar.

I äldre översättningar står det ”ty du känner alla mina vägar”, vilket förändrar innebörden en del. Anledningen till att psalmisten håller fast vid Guds ord är att Gud känner till allt han gör.

Gurnall säger att judarna först täckte för Jesu ögon och sedan slog de honom (s 371). Och så säger han att detsamma gör hycklaren. Han säger först i sitt hjärta ”Gud ser inte” eller han bryr sig inte och det gör honom djärv nog att synda mot honom. Han är som den dåraktiga fågeln som gömmer sitt huvud bland vassen utan förstå att förstå att resten av kroppen syns.

Innan vi syndar måste vi bli en sorts ateister som egentligen inte tror att Gud finns. Eller också blir vi usla teologer som säger att Gud kanske finns men inte bryr sig. Oavsett vilket har vi övergett sanningen och är precis där djävulen vill ha oss. Påminn dig därför om Gud allvetande.

2. Vandra i Guds försyn

För det andra: vandra i Guds försyn. Påminn dig om sanningen att Gud har omsorg om dig och att han har kontroll över varje liten omständighet och för hela historien fram till sin ära och för ditt bästa. När vi börjar ifrågasätta hans omsorg om oss kommer vi inte längre att

vägledas av hans nåd. Om vi inte törs lita på Gud kommer vi inte längre att vara sanna mot honom. Vi börjar leva efter vårt eget huvud och försöker att ta hand om oss själva.

Det är samma ironi som vi ser i Andra Mosebokens 16:e kapitel när de otroende judarna började spara manna tills nästa dag, rakt emot Guds befallning (vers 19). Varför sparade de mannat till nästa dag? För att de inte kunde lita på att Gud skulle fortsätta att ge dem mat också nästa dag.

Det är en av djävulens mest framgångsrika metoder att dra kristna in i förtvivlan och synd, att få oss att ifrågasätta Guds omsorg om oss. Därför att han vet, återigen, att om vi inte törs lita på Gud kommer vi inte längre att vara sanna mot honom. Påminn dig därför om Guds försyn och absoluta omsorg om dig.

Så, det var den andra punkten som handlade om vad för sorts sanning Paulus talar om i vår text. Svaret är tvåfaldigt: dels läromässig sanning som fungerar både som ett skydd mot falska läror och som ett skydd mot hot och skrämsel. Dels handlar det om en sannfärdig karaktär som är präglad av evangeliet, där vi påminner oss om vad Gud har gjort för oss och låter det påverka varje område i våra liv.

III. VAD AVSES MED HÖFTER?

Nu går vi till den tredje punkten där vi kort ska fundera på vad Paulus menar när han talar om våra höfter. Han säger ju att vi ska spänna sanningens bälte om våra höfter. Finns det någon innebörd i det?

Det gör det. Det har med styrka att göra. När det här ordet används i Bibeln är det det främsta uttrycket för någons styrka. I Job 40:11 står det om Behemot och står att vi ska se kraften i hans höfter och styrkan i hans bukmuskler. Om man krossar höfterna på sin motståndare så har man övervunnit honom (5 Mos 33:11). Om en man har svaga höfter så är han en svag man. I Jesaja 45:1 talar Gud om hur han använder kung Koresh för att slå ner folken och lossa bältet från kungars höfter, det vill säga, att göra dem kraftlösa.

Sannfärdighet stärker den kristne

Det innebär att när vi talar om att spänna sanningens bälte runt våra höfter har det inte bara med beredskap att göra utan också med styrka. Vi ska inte bara göra oss redo genom att vara förankrade i sanningen utan det innebär också, som vi redan sett, att sanningen gör oss starka. Psalm 18:40 säger att ”du rustade mig med kraft för striden”, men mer ordagrant säger psalmisten att Gud omgjordade honom, det vill säga spände den runt honom som ett bälte.

Bevarande styrka

Dels har sanningen en bevarande styrka på oss. Genom att vara förankrade i sanningen så finns kraft för oss att motstå synden när frestelsen och anklagelsen kommer. Vi kan hålla fast i sanningen om Guds omsorg om oss och vi behöver inte ta genvägar för att lösa situationer på våra egna sätt.

Styrka till återhämtning

Dels ger sanningen styrka till återhämtning. Det är stor skillnad på när en kristen faller i synd och när en hedning gör det. Den kristne faller som en vandrare som snubblar på en sten,

men som kan resa sig upp och gå vidare. Evangeliet ger oss kraft att fortsätta. Du kan påminna dig om att synden inte har någon kraft att föra dig till fördömlse. Du kan påminna dig om att om du bekänner dina synder är Gud trofast och rättfärdig så att han förlåter dina synder och renar dig från all orättfärdighet. Och så kan du resa dig och gå vidare, lite ödmjukare än du var innan du föll.

Styrka till tröst

Dels ger sanningen styrka till tröst. När kung David var på flykt och tvingades bo i grottor som en laglös skrev han den 57:e psalmen där han säger,

Psaltaren 57:8-11 (SFB-98)
8Mitt hjärta är frimodigt, Gud,
mitt hjärta är frimodigt,
jag vill sjunga och lovprisa.
9Vakna upp, min ära,
vakna upp psaltare och harpa!
Jag vill väcka morgonrodnaden.
10Jag vill tacka dig bland folken, Herre,
jag vill lovsjunga dig bland folkslagen.
11Ty din nåd räcker upp till himlen
och din sanning ända upp till skyarna.

Han påminner sig om Guds omsorg om honom. Han påminner sig om att Gud ser allt och kommer att ställa allting till rätta. Även om saker just nu ser mörkt ut och han inte har en aning om hur allt ska kunna bli väl så påminner han sig om vem Gud är och det väcker hans lovsång, mitt under de svåraste av omständigheter.

AVSLUTNING

Detsamma gäller dig som är i Kristus. Vilket lidande du än går igenom så kan det inte jämföras med den härlighet som ska uppenbaras och bli vår. När du vet det blir du osårbar. Inte så att det inte längre gör ont – lidandet gör ont. Men det finns ingenting som kan ta ifrån dig det goda du har. Det har du fått av nåd och det är en nåd du kan vägledas av. Oavsett hur dina omständigheter ser ut kan du leva hela ditt liv till Guds ära, i jublande tacksamhet för vad han har gjort för dig. Att han har frälst dig från ditt förtvivlande tillstånd och brutit syndens fördömlse över dig. Att han har förenat dig med Kristus och att han älskar dig med evig kärlek och har omsorg om varje detalj i ditt liv. Att han för dig fram mot en evig härlighet som är skönare än ord kan beskriva.

Så låt oss lyssna till segersången i fjärran, som sången säger, och låt oss stärkas i vår tro och vårt hopp på grund av vad han har gjort för oss.